

19. december

Der var travlhed fra morgenstunden på Toftegard i dag.

Villy fra Lilleø, som skulle slagte grisen, ankom allerede kl. 7.00 i sin gamle Ford -bil.

Mies far og de to karle trak grisen ud i gården, den skreg som om den vidste, hvad der skulle ske med den.

Mie kunne ikke holde det ud, for den gris havde hun gået og småkælet med i snart et halvt år, de voksne var dumme og der var ikke noget at grine af i dag.

Mie listede op på høløftet og satte sig på det støvede gulv.

”Bøh”, lød det kort efter. ”Hvorfor sidder du der og ser sur ud, din lille sprutskid”, spurgte Julius oppe fra sin halmballe.

”Jo, det var det der med den gris”, fik Mie fremstammet.

”Skidt med den fede gris, den var blevet tyk og fed, og så skal en gris slagtes, det ved du da?”.

”Ja så var der også det med at skulle synge den her salme i kirken juleaften”.

”Hvor mange vers er der?”, spurgte Julius.

”Tre”, svarede Mie.

”Skulle du ikke kunne rejse dig og synge tre vers i kirken juleaften? Din lille bangebuks – du er og du bliver en sprutskid, det har jeg altid sagt”.

”Du kan øve dig heroppe på høloftet, kan du for øvrigt salmen?”

”Ja, selvfølgelig kan jeg salmen”, svarede Mie fornærmet.

”Nå, lad mig så høre”, fremturede Julius.

”Nu?!” Mie blev helt forbavset.” Ja, det er sandelig ikke for tidligt, du kommer i gang med at øve”, svarede Julius.

Pludselig lød der nogle skønne spæde klavertoner på ”En rose så jeg skyde”. Mie kiggede forbavset?

”Ja, det er min kone, som har et nisseklaver, hun har hørt det hele, og nu synger du med”.

Noget famlende og usikker begyndte Mie at synge: ”En rose så jeg skyde op af den frosne jord”.

Det gik bedre og bedre, og da hun var færdig, klappede Julius i sine små nissehænder og sagde:

”Indtil juleaften kom -mer du hver dag herop på høløftet og øver dig, så skal vi nok tage fusen på de øboere juleaften!”

”Mie, hvor er du?”, lød pludselig Mies fars stemme. Kan du komme ned fra det høloft, du skal hjælpe med at røre i blodet fra grisen, så det ikke størkner.

”Æv, bæv og sure tæer i saftevand!”

Det var bare det værste Mie vidste!

Men der var ingen vej uden om, hun måtte til det, og i aften skulle de have fersk ribbensteg og fedtgrever, det elskede Mie.

Det blev vist alligevel en god dag.